

til Alderdomsunderstøttelsen og til Sygekasserne — ganske vist naturnødvendigt som Følge af bestaaende Love — ere forøgede med henholdsvis 50,000 Kr. og 130,000 Kr., det vil altsaa sige, at man yder 180,000 Kr. mere til disse humane sociale Formaal ude i Befolkningen, end man tidligere har budgetteret. Men i denne Forbindelse er det rigtigt at pege hen paa, at Tilskuddet til Kommunerne, i Henhold til Skattelovene, $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., nu for første Gang figurerer paa Finansloven, og, som det erindres, skal dette Tilskud i væsentlig Grad fordeles i Forhold til de respektive Kommuners Udgifter til Alderdomsunderstøttelse, Fattigvæsen, de fri Fattiggasser, Sygekasserne o. s. v., saa at altsaa ogsaa disse $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. have Ærinde i Retning af det socialt humane. Jeg tror ikke, at det er af Vejen at pege paa dette over for den Betragtning, at Finansloven kun tager Sigte paa de besiddende, eller som det undertiden saa smukt hedder: paa Kvæget, Avlscenterne o. s. v. Paa Finansloven findes der virkelige og betydelige Spor af Interesse for de fattige og daarligt stillede i Landet. Noget andet er, at man ikke derfor skal opgive Bestræbelserne for at naa frem til endnu bedre Vilkaar for disse Befolkningslag. Det er jo en Selvfølge.

Paa Landbrugsministeriets Budget glæder det i alt Eald mig at se opført en Bevilling paa 4,000 Kr. til Fremme af Moseindustrien. Der ligger ude omkring i Landets Moser store Værdier, som kunne udnytted paa forskellig Vis, og det, at den højtærede Landbrugsminister har sat denne Bevilling ind i Aar, hilser jeg med Glæde. Det er ret og rigtigt at støtte det begyndende, det banebrydende Initiativ her og der. Paa den Maade ville vi ganske vist komme til at tage mere og mere op under Statens Omsorg, men det behøver derfor ikke i det lange Løb at blive dyrere for Statskassen at fyldestgøre de forskellige Formaal, naar blot vi blive enige om — hvad der er at haabe og vente — at lade noget af det gamle gaa ud, efterhaanden som vi maatte komme til Erkendelse af, at det har gjort sin Nytte. Og jeg nærer ikke Tvivl om — heller ikke med Hensyn til Landbrugsministeriets Budget —, at der her er Bevillinger, som nok kunne siges at have udtjent, og hvor vi — jeg skal ikke nævne noget specielt hverken her eller paa de øvrige Budgetter — kunne frigøre Midler, som tidligere have været bundne til visse bestemte Formaal, efterhaanden som vi mene, at de have løst deres Op-gave, og anvende dem til ny Ting. Vi

ville derved undgaa at bebyrde Statskassen i en Grad, som den ikke kan taale. Jeg vil altsaa imødesee med Glæde det Forhold, hvor det viser sig, at adskillige af de ældre Bevillinger kunde forsvinde, medens vi vedblive at støtte det banebrydende Initiativ paa de Felter, hvor dette maatte vise sig. Jeg skal i denne Forbindelse nævne Fiskeriets Fremme. Der er ikke Tvivl om, at der fra Statens Side maatte kunne gøres endnu overordentlig mere virkningsfuldt, end der hidtil er sket, til Fremme af Fiskeriet. Jeg skal ikke sige hvorledes eller med hvor store Beløb der skulde virkes, men om, at der kan være noget at gøre i den Retning, er der ingen Tvivl, og hvis vi frigøre Midler paa andre Konti, hvor de have gjort deres Nytte, og overføre dem paa ny, mener jeg, vi føre en heldig Finanspolitik til Fremme af Erhvervslivets forskellige Grene.

Jeg skal ellers ikke opholde mig ved Enkelthederne i selve Finanslovsforslaget. Kun Krigsministeriets Budget har jeg Lyst til at standse noget ved, da jeg har lagt Mærke til, at der i den socialdemokratiske Presse er fremkommet Anker over de Overskridelser, som dette Statsregnskab udviser vedrørende netop § 22: Krigsministeriets Budget. Disse Anker ere ikke retfærdige, men det lægges der maaske mindre Vægt paa fra den Side, hvorfra de stamme. Man ved eller burde vide, at naar disse Overskridelser foreligge, er det noget, der ligger i Forholdenes Natur. Det kan ikke være anderledes, thi det er Budgettet, der er angivet for lavt paa visse Punkter, noget, hvorom vi alle ere vidende, alle vi, som have haft med Finansbudgettet at gøre. Paa Konto D: Udgifter til Sygevæsenet, vide vi alle meget vel, at naar en Sygedag er sat til 1 Kr. 50 Øre, vil dette Beløb ikke kunne slaa til, vi vide efter en Række Aars Erfaring, at en Sygedag koster 2 Kr. eller mere. Det sidste Statsregnskab viser, at der i Virkeligheden er medgaaet 2 Kr. 40 Øre pr. Sygedag, og paa den Maade fremkommer Overskridelsen. Det er for saa vidt en Fejl, at Budgettet og Regnskabet ikke stemmer, men jeg antager, at naar den højtærede Minister eller Ministeriet — jeg kan vel her regne med hele Ministeriet og ikke blot med den højtærede Krigsminister — ikke har fundet Anledning til at rette dette Forhold, som egentlig burde rettes, er det, fordi man mener, at disse Enkeltheder skulle hvile, indtil vi komme til en Løsning af Forsvarsspørgsmaalet i det hele. Og denne Sag kan man vel